

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/668/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812205442
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5812205442.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a členov senátu JUDr. Táne Rapčanovej a JUDr. Jany Urbanovej, v právnej veci žalobcov: 1/ C. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. E. XXX, 2/ I. D., rod. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. E. XXX, 3/ X. J., rod. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. E. XXX, 4/ E. T., rod. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX, E. O., 5/ R. C., rod. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXX, 6/ G. C., rod. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. E. XXX, všetci zastúpení JUDr. Antonom Slamkom, advokátom so sídlom O. XXXX/XX, K. T., proti žalovaným: 1/ I. O., rod. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX/XX, L., 2/ S. I., rod. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. E. XXX, žalovaná v rade 2/ zastúpená JUDr. Petrom Machajom, advokátom so sídlom O. XX, K. T., o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, v konaní o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 9C/52/2012-161 zo dňa 06. mája 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výroku I. a vo výroku IV. **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok okresného súdu vo výroku II. a vo výroku III. **z o s t á v a** **n e d o t k n u t ý .**

Žalobcovia v rade 1/ až 6/ **s ú p o v i n n í** spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanej v rade 2/ trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 69,91 Eur s povinnosťou zaplatiť ich na účet JUDr. Petra Machaja, advokáta so sídlom O. XX, K. T. do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu žalobcov zamietol (výrok I.), konanie voči žalovanej 1/ zastavil (výrok II.), vyslovil, že vo vzťahu k žalovanej 1/ žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (výrok III.), žalobcom v rade 1/ až 6/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanej v rade 2/ trovy konania vo výške 669,65 Eur na účet právneho zástupcu žalovanej 2/ v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV.).

V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobcovia sa žalobným návrhom doručeným súdu dňa 24.08.2012 domáhali určenia, že nehnuteľnosť - parcela CKN č. 1034/1, zastavané plochy a nádvorcia o výmere 304 m² (ďalej už len „sporný pozemok“), patrí do dedičstva po poručiťovi I. T., zomrelom dňa XX.XX.XXXX v podiele 1 účasti v pomere k celku, do dedičstva po poručiťovi G. T., zomrelom dňa XX.XX.XXXX v podiele 1 účasti v pomere k celku a do dedičstva po poručiťelke X. T., rod. C., zomrelej dňa XX.XX.XXXX v podiele 1 účasti v pomere k celku. Návrh odôvodnili tým, že vyššie označení poručiťelia ako kupujúci dňa 23.03.1949 uzavreli s pôvodným vlastníkom R. Y. ako predávajúcim kúpno-predajnú zmluvu, predmetom ktorej bola nehnuteľnosť zapísaná v PK vložke č. 697 k. ú. M. E. pod A I., r.č. 1, m.č. 2298, dom č. XX (krčma) s dvorom a humnom zapísané pod B3 na meno predávajúceho v celosti. Poukazovali na to, že predmetom kúpno-predajnej zmluvy zo dňa 23.03.1949 bol domový majetok predávajúceho, t.j. intravilán so všetkými obytnými a hospodárskymi stavbami na tomto intraviláne postavenými, ku ktorému

intravilánu patrí z vyšnej strany domu smerom ku kostolu časť lúky, ktorú pôvodný vlastník R. Y. kúpil od S. T. a ktorá podľa Geometrického plánu č. 36433756-114/2012 zo dňa 23.07.2012, vyhotoveného spoločnosťou DIBDIAKGEO, s.r.o. (ďalej už len „GP zo dňa 23.07.2012“) zodpovedá spornému pozemku. Okresný súd po vykonanom dokazovaní a vyhodnotení dospel k záveru, že žalobný návrh žalobcov nie je dôvodný. V podrobnostiach uviedol, že pokiaľ žalobcovia odvodzujú vlastnícke právo svojich právnych predchodcov (poručiteľov) k spornému pozemku od kúpnej zmluvy zo dňa 23.03.1949, v konaní nebolo preukázané, že právní predchodcovia žalobcov (poručitelia) platne nadobudli označenou kúpnu zmluvou sporný pozemok. Z oznámenia Správy katastra Námestovo jednoznačne vyplýva, že parcela EKN č. 5310/1, z ktorej bol odčlenený sporný pozemok, bola vytvorená z PK parcely č. 2336 zapísanej v PK protokole 5 k. ú. M. E., pričom z PK protokolu 5 nevyplýva, že by R. Y. bol vlastníkom nehnuteľností zapísaných v tomto protokole. I keď v kúpnej zmluve zo dňa 23.03.1949 sa konštatuje, že R. Y. nadobudol sporný pozemok od S. T., samotné konštatovanie tejto skutočnosti v kúpnej zmluve nie je dôkazom, že R. Y. v čase uzavretia tejto kúpnej zmluvy vlastníkom sporného pozemku skutočne aj bol, pretože ku dňu uzavretia zmluvy boli ako spoluvlastníci predmetnej nehnuteľnosti zapísaní C. T. v podiele 41/60 a P. N., rod. J. v podiele 19/60 na základe skutočnej držby titulom vydržania resp. deľby, a to na základe zápisnice zo dňa 19.05.1931 č. NcII 83/31. S. T. bol síce v minulosti zapísaný ako vlastník PK parcely č. 2336, z ktorej bola vytvorená parcela EKN č. 5310/1, z výpisu z pozemkovej knihy však nevyplýva, že by predmetné nehnuteľnosti bol niekedy previedol na R. Y.. Bolo na žalobcoch, aby uniesli dôkazné bremeno vo vzťahu k svojim tvrdeniam a aby preukázali vlastníctvo R. Y. k spornému pozemku. Okresný súd v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že podľa obyčajového práva platného na území Slovenskej republiky, vlastnícke právo k nehnuteľnej veci zapísanej v pozemkovej knihe sa neprevádzalo už uzavretím zmluvy, ale až zápisom prevodu vlastníckeho práva do pozemkovej knihy, pričom tento konštitutívny charakter zápisov do pozemkovej knihy zanikol až účinnosťou Občianskeho zákonníka z roku 1950. Uvedená právna úprava platila tak v čase, kedy S. T. nadobudol nehnuteľnosti v PK protokole 5 k. ú. M. E., ako aj v čase uzavretia kúpnej zmluvy medzi právnymi predchodcami žalobcov a R. Y.. Ak by aj R. Y. skutočne nadobudol sporný pozemok od S. T. na základe kúpnej zmluvy (ktorá skutočnosť však v konaní preukázaná nebola), avšak nedošlo k zápisu tohto prevodu do pozemkovej knihy, R. Y. sa nestal vlastníkom sporného pozemku, a teda nemohol ho následne platne previesť na právnych predchodcov žalobcov. Rovnako to platí aj na kúpnu zmluvu uzavretú medzi R. Y. a právnymi predchodcami žalobcov, ktorí, pokiaľ nedošlo k zápisu vlastníckeho práva k spornému pozemku do pozemkovej knihy, nestali sa jeho vlastníkmi. Pokiaľ žalobcovia mali za to, že ich právní predchodcovia nadobudli sporný pozemok vydržaním, prvou zo základných podmienok pre vydržanie, okrem spôsobilého predmetu vydržania, je oprávnená držba, ktorá predpokladá, že držiteľ je v dobrej viere, že mu vec alebo právo patrí a to so zreteľom ku všetkým okolnostiam. V zmysle ustanovení § 129 ods. 1 a § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávneným držiteľom je ten, kto nakladá s vecou ako s vlastnou a je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí. Dobromyseľnosť teda znamená, že držiteľ je ohľadne existencie svojho práva v omyle. Posúdenie, či držiteľ je alebo nie je dobromyseľný, treba hodnotiť vždy objektívne, a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) účastníka, a treba vždy brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať nemal, resp. nemohol mať po celú vydržaciu dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec patrí. O dobromyseľnosti možno hovoriť tam, kde držiteľ drží vec v omyle, že mu vec patrí a ide pritom o omyl ospravedliteľný. Ospravedliteľný je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať. Omyl môže byť nielen skutkový, ale aj právny, ktorý spočíva v neznalosti alebo v neúplnej znalosti všeobecne záväzných právnych predpisov a z toho vyplývajúceho nesprávneho posúdenia právnych dôsledkov právnych skutočností. Vzhľadom na všeobecne (aj v oblasti súkromného práva) uznanú zásadu ignorantia iuris non excusat (neznalosť zákona neospravedlňuje), vyplývajúcu zo samej podstaty práva, právny omyl držiteľa, vychádzajúci z neznalosti jednoznačne formulovaného ustanovenia príslušného právneho predpisu platného v dobe, kedy sa držiteľ ujal držby, nie je ospravedliteľný. V prípade právnych predpisov sa predpokladá, že pri zachovaní obvyklej opatrnosti sa každý zoznámí so zákonnou úpravou právneho úkonu, ktorý hodlá urobiť, preto neznalosť inak jasného a nepochybného ustanovenia zákona nie je ospravedliteľná. Len výnimočne možno takýto omyl ospravedliť, a to v prípadoch, keď znenie zákona je nejasné a pripúšťa rôzny výklad (viď aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/49/2010, rovnako odvolacím súdom citované rozhodnutie NS SR 5Cdo/87/2010). Prípadná nevedomosť právnych predchodcov žalobcov o potrebe zapísania zmeny vlastníckeho práva nadobudnutého na základe kúpnej zmluvy by ich preto neospravedlňovala, keď z vykonaného dokazovania zároveň vyplýva, že právní predchodcovia žalobcov si tejto povinnosti boli dobre vedomí, keďže požiadali o zápis vlastníckeho práva do pozemkovej knihy,

ako je to zrejme z kópie pk protokolu č. 697 i záznamu na poslednej strane kúpnej zmluvy. Rovnako tak však právni predchodcovia žalobcov pred uzavretím kúpnej zmluvy mali možnosť nahliadnúť do pozemkovej knihy, kde by zistili, že R. Y. v čase uzavretia kúpnej zmluvy nebol zapísaný ako vlastník sporného pozemku (t.j. pozemku pôvodne vo vlastníctve S. T.), že tento pozemok nie je zapísaný v pk protokole č. 697, kde bola zapísaná len krčma s dvorom a humnom, a teda, že R. Y. nemôže predmetný pozemok prevádzať, ako aj že nedošlo k zápisu predmetnej skutočnosti do pk protokolu č. 5, na ktorom bol sporný pozemok zapísaný. Právni predchodcovia žalobcov preto, pri zachovaní minimálnej miery opatrnosti, nemohli byť so zreteľom na všetky okolnosti uzavretia kúpnej zmluvy dobromyseľní v tom, že vec nadobudli a táto im patrí. Tak ako súd konštatoval už aj v predchádzajúcom rozhodnutí, na uvedenom závere nič nemení ani potvrdenie Obce Oravské Veselé (č.l. 24) o užívaní parcely č. 5310/7 otcom žalobcu 1/, keď žalobcovia zároveň nepreukázali, že ide o parcelu totožnú s EKN parcelou č. 5310/1, ani výpis z evidenčného listu č. 84 (č.l. 71), keď tento nepreukazuje vlastníctvo spornej nehnuteľnosti, ale len jej užívanie, pričom medzi účastníkmi nebolo sporné, že predmetnú nehnuteľnosť užívajú práve žalobcovia, resp. niektorí z nich. Samotné užívanie nehnuteľnosti však ešte nie je dôkazom o jej vlastníctve, keď užívať nehnuteľnosť možno aj na základe iného právneho titulu (napr. nájonná zmluva, dohoda o užívaní a pod.). Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo práve na žalobcoch, ktorí žalobu podali, aby preukázali, že ich právni predchodcovia splnili všetky podmienky vydržania vlastníckeho práva - titul nadobudnutia vlastníckeho práva, oprávnenú a dobromyseľnú držbu pre seba a vydržaciu lehotu, po ktorú musí oprávnený držiteľ vec držať pre seba nepretržite a nerušene, v dobrej viere, že mu vec patrí ako vlastníkovi, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Nakoľko súd nemal za preukázanú existenciu prvej z podmienok vydržania, a to spôsobilého titulu nadobudnutia nehnuteľnosti a dobromyseľnosť právnych predchodcov žalobcov, so zreteľom na všetky okolnosti uzavretia kúpnej zmluvy, pri zachovaní minimálnej miery opatrnosti (nahliadnutie do pozemkovej knihy), považoval za nadbytočné skúmať ďalšie podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, a to uplynutie vydržacej doby ako aj spôsobilosť predmetu vydržania byť predmetom právnych vzťahov. Keďže žalobcovia nepreukázali splnenie základnej podmienky pre vydržanie vlastníckeho práva, a to existenciu platného titulu nadobudnutia vlastníctva k spornej nehnuteľnosti ich právnymi predchodcami (predovšetkým nepreukázali existenciu platnej, ale ani neplatnej, zmluvy o prevode vlastníckeho práva medzi R. Y. a S. T. v čase, kedy S. T. svedčilo vlastnícke právo, na základe ktorej by R. Y. nadobudol spornú nehnuteľnosť, a teda i oprávnenie ďalej s ňou nakladať), nemohlo z ich strany dôjsť k vydržaniu uvedených nehnuteľností (zásada "nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet", teda nikto nemôže previesť na iného viac práv ako sám má), nemohli ich právni predchodcovia nadobudnúť spornú nehnuteľnosť vydržaním. Rovnako tak žalobcovia nepreukázali dobromyseľnosť právnych predchodcov pri uzatváraní zmluvy s R. Y., keď pri zachovaní minimálnej opatrnosti, vzhľadom na všetky okolnosti uzavretia zmluvy, mali možnosť overiť si podstatné skutočnosti nahliadnutím do pozemkovej knihy, keď zároveň z vykonaného dokazovania vyplýva, že títo si boli vedomí potreby zápisu zmeny vlastníckeho práva do pozemkovej knihy pre, k čomu však nedošlo, čo si mali rovnako možnosť overiť nahliadnutím do pozemkovej knihy. Na základe uvedených skutočností, keďže žalobcovia neunesli dôkazné bremeno vo vzťahu k nimi tvrdným skutočnostiam a nepreukázali, že ich právni predchodcovia nadobudli spornú nehnuteľnosť, súd žalobný návrh zamietol.

Vo vzťahu k žalovanej v rade 1/ okresný súd konanie zastavil z dôvodu, že žalobcovia na pojednávaní dňa 06.05.2014 zobrali voči označenej žalovanej návrh späť. O trovách konania vo vzťahu k žalovanej v rade 1/ rozhodol súd podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p..

O trovách konania vo vzťahu k žalovanej v rade 2/ okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., ktorej priznal náhradu trov potrebných na účelné bránenie práva. Trovy žalovanej predstavovali trovy právneho zastúpenia priznané vo výške 660,88 4Eur a vlastné trovy spojené s poplatkom za vyhotovenie rovnopisov podaní urobených elektronickými prostriedkami so zaručeným elektronickým podpisom vo výške 9,00 Eur.

Proti rozsudku podali odvolanie žalobcovia, ktorí ho navrhli zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové rozhodnutie.

V dôvodoch odvolania uviedli, že okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol ich žalobu po druhýkrát, a to prakticky z tých istých dôvodov, aké uviedol v prvom zrušujúcom rozsudku. Nesúhlasili s právnym názorom okresného súdu, že nepreukázali splnenie podmienok pre vydržanie vlastníckeho práva. Mali za to, že preukázali skutočnosť, že predmetný pozemok v minulosti vlastnil S. T. a tiež bola preukázaná skutočnosť, že S. T. odpredal predmetný pozemok R. Y., ako to vyplýva z kúpnej zmluvy, čo súd v napadnutom rozsudku aj konštatoval. Je dôvodné predpokladať, že vzhľadom na zápis rekonštrukcie humna, ktorého súčasťou je predmetný pozemok, ktorý je vyrytý na humne, a to rok 1849,

že k predaju predmetného pozemku zo strany predávajúceho S. T. kupujúcemu R. Y. došlo v čase, keď vtedy platné právne predpisy umožňovali nadobudnutie vlastníctva vydržaním aj pri nedodržaní písomnej formy pri kúpnej zmluve. Vzhľadom na predpokladanú dobu užívania predmetného pozemku R. Y. je zrejmé, že v čase uzatvárania kúpnej zmluvy s právnymi predchodcami žalobcov bol R. Y. vlastníkom predmetného pozemku titulom vydržania. Tým je vyvrátené tvrdenie súdu, že žalobcovia nepreukázali vlastníctvo R. Y. k predmetnému pozemku. Čo sa týka platného titulu dobromyseľnosti u ich právnych predchodcov, títo nadobudli vlastnícke právo najneskôr v roku 1961, a to v zmysle Stredného občianskeho zákonníka. Na základe kúpnej zmluvy z 23.03.1949 sa vzhľadom na všetky okolnosti prípadu mohli právni predchodcovia žalobcov dôvodne cítiť vlastníkami predmetného pozemku. Zo skutočností, ktoré svedčia pre dobromyseľnosť právnych predchodcov žalobcov už súdu uviedli hlavne písomnú kúpnu zmluvu, ktorou právni predchodcovia odkúpili predmetný pozemok, pričom táto bola schválená súdom. Ďalšou skutočnosťou je, že predmetný pozemok tvoril súčasť pozemku pod humnom a bez tohto pozemku by humno, ktoré bolo vo vlastníctve právnych predchodcov žalobcov, nebolo možné užívať. Všetci právni predchodcovia žalobcov ako aj samotní žalobcovia užívali predmetný pozemok, ktorý bol v prírode oplotený tak, že bol súčasťou humna bez akýchkoľvek zásahov tretích osôb. Vzhľadom na právne vedomie právnych predchodcov žalobcov nie je možné objektívne požadovať od nich povinnosť presvedčiť sa, či kúpna zmluva bola zapísaná v pozemkovej knihe. Z uvedeného vyplýva, že právni predchodcovia žalobcov splnili všetky zákonné podmienky pre vydržanie a teda aj oprávnenosť držby, pretože boli v dobrej viere so zreteľom ku všetkým okolnostiam. Okresný súd sa dotkol tejto otázky, keď sa vysporiadaval s otázkou ospravedlniteľného omylu pri dobromyseľnosti, kde konštatoval, že omyl môže byť nielen skutkový, ale aj právny, ktorý spočíva v neznalosti všeobecne záväzných právnych predpisov. Vychádzal pritom zo stanoviska, že pri zachovaní obvyklej opatrnosti sa každý zoznámí so zákonnou úpravou právneho úkonu. Okresný súd aplikoval stanovisko súčasného právneho stavu na stav, ktorý bol pred viac ako 60 rokmi. V prípade, že by sa súd stotožnil s rigoróznym výkladom dobromyseľnosti pri vydržaní, ktorú si v napadnutom rozsudku osvojil prvostupňový súd, nebolo by prakticky možné nadobúdať vlastníctvo vydržaním.

Žalovaná v rade 2/ vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že okresný súd zákonne rozhodol o podanej žalobe, pretože žalobcovia skutočne nepreukázali, že by ich právni predchodcovia nadobudli vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam. Ak sa žalobcovia odvolávajú na kúpnu zmluvu zo dňa 23.03.1949, treba uviesť, že keď uvedená zmluva bola registrovaná, tak sporná nehnuteľnosť nebola zaregistrovaná a následne nebola zapísaná v pozemkovej knihe z dôvodu, že takto popísaná nehnuteľnosť aj v čase registrácie zmluvy nebola vecou a nebol zo strany predávajúceho preukázaný vlastnícky vzťah k nej. Naopak, k ostatným nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom prevodu a boli v zmluve popísané podľa práva, tieto boli aj registrované a zapísané v prospech kupujúcich v pozemkovej knihe, v protokole 697. Kupujúci nemohli užívať spornú nehnuteľnosť v dobrej viere, že im patrí, lebo od podpisu zmluvy vedeli o tom, že uvedená nehnuteľnosť má viacerých podielových spoluvlastníkov a následne vedeli o tom, že časť kúpnej zmluvy, ktorej predmetom bola sporná nehnuteľnosť, nebola registrovaná a zapísaná v prospech nich. Ak žalobcovia tvrdia, že sa stali vlastníkami spornej nehnuteľnosti, tak ich tvrdenia sú v rozpore s tým, čo súd zistil. Súd zistil a vedeli o tom aj žalobcovia, že sporná nehnuteľnosť uvádzaná v kúpnej zmluve zo dňa 23.03.1949 nebola registrovaná, a to z toho dôvodu, lebo predávajúci nebol vlastníkom uvedenej nehnuteľnosti a nehnuteľnosť nebola vecou v zmysle občianskoprávnom, teda nemohla byť predmetom registrácie. S poukazom na uvedené skutočnosti navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), v napadnutom výroku I. i vo výroku o trovách konania (výrok IV.), ktorý bol od výroku I. závislým výrokom, podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil z nasledovných dôvodov:

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným ust. § 157 ods. 2 O.s.p., odvolací

súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Odvolacie námietky žalobcov vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

Čo sa týka skutkových záverov, okresný súd správne zistil, že sporný pozemok bol podľa GP zo dňa 23.07.2012 vytvorený z parcely EKN 5310/1, ktorý je aktuálne zapísaný na LV č. XXXX v celosti na žalovanú v rade 2/. Z potvrdenia Správy katastra Námestovo zo dňa 30.04.2013 (č.l. 80 spisu) tiež správne vyvodil, že parcela EKN č. 5310/1, t.j. aj sporný pozemok boli vytvorené z PK parcely č. 2336 zapísanej v protokole č. 5 k. ú. M. E.. Uvedené zistenia nakoniec medzi účastníkmi neboli ani sporné. Okresný súd vykonaním dôkazu, a to oboznámením sa s výpisom z PK protokolu č. 5, parcela č. 2336 správne zistil i skutočnosť, že v čase, kedy právni predchodcovia žalobcov uzatvárali kúpnu zmluvu s R. Y. (23.03.1949) boli ako spoluvlastníci označenej PK parcely zapísaní: C. T. v podiele 41/60 a P. N., rod. J. v podiele 19/60, obaja titulom skutočnej držby podľa zápisnice zo dňa 13.05.1931. Okresný súd z vykonaných dôkazov, najmä z výpisu z PK protokolu č. 5, parcela č. 2336 správne vyvodil záver, že pred spoluvlastníkmi C. T. a P. N. bol síce v parcele PK č. 2336 zapísaný ako spoluvlastník S. T., ale z výpisu z PK protokolu č. 5 nevyplýva, že by niekedy previedol sporný pozemok na R. Y., ktorý kúpnu zmluvou zo dňa 23.03.1949 prevádzal nehnuteľnosti právnym predchodcom žalobcov, t.j. poručiteľom I. T., G. T. a X. T., rod. C.. Pokiaľ ide o samotný výpis z protokolu PK č. 5 (č.l. 113 spisu), odvolací súd na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku poznamenáva, že S. T. bol zapísaný v minulosti ako spoluvlastník PK parciel zapísaných v označenom protokole pod B43, resp. pod B49, ale i tieto podiely S. T. prešli do vlastníctva C. T. a P. N. titulom skutočnej držby, o čom svedčí zápis v PK protokole č. 5 pri poradovom čísle 56. Z uvedeného možno vyvodíť záver, že v čase, kedy právni predchodcovia žalobcov uzatvárali s R. Y. kúpnu zmluvu, označený predávajúci nebol vlastníkom parcely PK č. 2336, z ktorej bola vytvorená parcela PKN 5310/1 a teda ani sporného pozemku, ktorý bol vytvorený GP zo dňa 23.07.2012 z vyššie označenej parcely EKN. Okresný súd teda správne uzavrel, že žalobcovia nepreukázali titul, na základe ktorého by ich právni predchodcovia (poručitelia) nadobudli sporný pozemok a pokiaľ ako titul uvádzali kúpno-predajnú zmluvu zo dňa 23.03.1949, táto nie je ani podľa odvolacieho súdu dôkazom o nadobudnutí ich vlastníckeho práva k spornému pozemku, nakoľko v kúpno-predajnej zmluve zo dňa 23.03.1949 sa nielenže neuvádza PK parcela č. 2336 (z ktorej bol sporný pozemok vytvorený), ale ani nedosvedčuje skutočnosť, že by právny predchodca predávajúceho R. Y. (S. T.) bol v čase uzavretia kúpnej zmluvy vlastníkom eventuálne spoluvlastníkom parcely PK č. 2336, z ktorej bol sporný pozemok vytvorený. Pokiaľ teda žalobcovia v odvolaní tvrdia, že parcelu PK č. 2336 resp. jej časť S. T. odpredal R. Y. kúpnu zmluvou z roku 1949, túto skutočnosť v konaní nepreukázali. Odvolací súd v tomto smere (z hľadiska unesenia dôkazného bremena zo strany žalobcov) dopĺňa, že povinnosťou žalobcov bolo preukázať i skutočnosť, akým spôsobom (titulom) sa stal vlastníkom sporného pozemku R. Y. (predávajúci v kúpnej zmluve zo dňa 23.03.1949), ktorý mal tento pozemok odpredať právnym predchodcom žalobcov, t.j. poručiteľom. Z ustáleného skutkového stavu veci i odvolací súd nemohol prijať iný než ten záver, že žalobcovia nielenže nepreukázali, že by R. Y. bol vlastníkom sporného pozemku, ale ani z obsahu samotnej kúpnej zmluvy zo dňa 23.03.1949 nebolo možné vyvodíť, že by odpredal právnym predchodcom žalobcov, t.j. poručiteľom práve sporný pozemok.

Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené zistenia vyhodnotil odvolacie námietky žalobcov ako nedôvodné a konštatujúc, že závery okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku o nepreukázaní existencie platného titulu nadobudnutia vlastníctva k spornému pozemku právnymi predchodcami žalobcov i o nepreukázaní ich dobromyseľnosti vo vzťahu k spornému pozemku sú precízne vysvetlené a presvedčivé (s ktorými závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil), rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku I. ako vecne správny potvrdil. Nakoľko stavu veci a zákonu zodpovedá i výrok o náhrade trov konania (odvolatelia vo vzťahu k tomuto výroku nevzniesli žiadne námietky), odvolací súd ako vecne správny potvrdil rozsudok okresného súdu i vo výroku IV..

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch II. a III. zostal týmto rozsudkom odvolacieho súdu nedotknutý, nakoľko označené výroky neboli odvolaním napadnuté a nejde o výroky, ktoré by boli závislé od výroku I.. Žalovanej v rade 2/ bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v súlade s ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. V zmysle označených ustanovení zákona bola úspešnou účastníčkou odvolacieho konania v celom rozsahu, preto jej vznikol nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania proti žalobcom. Trovy odvolacieho konania žalovanej v rade 2/ predstavujú trovy právneho zastúpenia, keď advokát žalovanej v rade 2/ vykonal 1 úkon právnej pomoci, vyjadrenie k odvolaniu v hodnote 61,87 Eur, ku ktorému bol pripočítaný režijný paušál 8,04 Eur.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.